

Lietuvių - Lina Gulbinė

Freedom Drive filmas 2009

Peter Kichashki:

Labai keista tai sakyti, bet aš esu beveik įsitikinęs, kad kai kurie iš mūsų bulgarų grupės sukurs knygą apie mūsų kelionę į Strasbūrą. Mums nutiko daugybė problemų: prasidėjo nuo pamirštų pasų; mums prakiuro padanga; ir dar sykį mums prakiuro padanga; neįgaliesiems nepritaikytas viešbutis, kai tikėjomės, jog bus pritaikytas; ir taip toliau ir panašiai. Buvo tiek daug problemų: kasdien vis kažkas nutikdavo. Bet tai ne esminis dalykas. Svarbiausia, kad mes išgyvenome, mes esame čia ir mes pasiruošę bet kada pakartoti šią kelionę, net, jei ji būtų ir dar sunkesnė. Mes pasiruošę tai kartoti vėl ir vėl, nes tai yra verta daryti. Nesvarbu kas benutiktų, kokia sunki ji bebūtų, ji yra to verta. Tai yra tas dalykas, ką kiekvienas, kuriam svarbios negalios problemos, turėtų padaryti bent kartą savo gyvenime.

Prancūzija, Strasbūras 2009

Girls on Tram:

Strasbūras! Strasbūras!

Nepriklausomo gyvenimo Europos tinklas. Freedom Drive į Europos Parlamentą.

Freedom Drivers on March:

Nieko apie mus – be mūsų!

500 neįgalių asmenų iš 22 valstybių.

Martin Naughton:

Freedom Drive dalyvių reikalavimai, trumpai tariant, yra galimybė ir palaikymas, kad jie galėtų gyventi kaip ir visi kiti.

Bente Skansgård:

Mes visi esame savo kultūros produktai. Bet mes vis dar tikime ja. Mes esame masinio judėjimo, vadinamu Nepriklausomas gyvenimas, dalimi. Šį judėjimą kartu su kitais bendraminčiais 50-aisiais – 60-aisiais metais Amerikoje pradėjo dr. Martinas Liuteris Kingas

Bente Skansgård:

Nieko apie mus – be mūsų yra geras šūkis. Jei mes turėtume savo teisėtą vietą visuomenėje, žmonių su negalia būtų visur – kaip tu sakai – visose visuomenės srityse.

Johan Ten Geuzendam:

Žmonės su negalia turi tas pačias teises kaip ir įgalūs žmonės ir jie turi pasiekti, kad jomis būtų galima naudotis iš tiesų .

Horst Frehe:

Tokie nepagrįsti reikalavimai, kaip perkėlimas į globos namus ar institucijas toli nuo visuomeninio gyvenimo centrų, tvarkaraščių ir asmeninių įpročių nustatymas, asmeninio asistento skyrimas be pasirinkimo galimybės, privatumo trūkumas, kai kambaryje stovi dvi ar daugiau lovų, neatitinka teisės aktų.

Johan Ten Geuzendam:

Bet vien tik priimti teisės aktus nepakanka; reikia aiškinti, kaip jie turėtų būti įgyvendinami praktikoje.

Adolf Ratzka:

Aš manau, kad vienintelis būdas, norint, jog šių dienų idėjos būtų sėkmingai tęsiamos, yra kiek įmanoma labiau dalintis informacija su kitais neįgaliaisiais bei visuomene apie mūsų gyvenimą, apie tai, kad mes esame tokie patys kaip ir kiti. Mes esame absoliučiai paprasti žmonės. Mes norime tų pačių dalykų kaip ir visi kiti. Mes norime, kad mus priimtų tokius, kokie mes esame, mes norime būti gerbiami už tai ką darome ir ko mums reikia. Mes norime būti mylimi, kaip ir bet kuris kitas. Jeigu ši žinia pasieks kitus žmones, gal žmonės, tame tarpe ir mes patys, supras, jog mes verti, mes turime teisę, mes pasiruošę gyventi kaip ir bet kuris kitas bendruomenėje. Mes praturtiname savo šeimas, savo kaimynus ir visą visuomenę.

Caitriona Kenny:

Nieko apie mus – be mūsų!

Horst Frehe:

Pirmą kartą žmonių teisių konvencija ne tik tarnauja, kad sulaukytų nuo rimtų žmogaus orumo ir žmonių vientisumo pažeidimų. Ji saugo nuo diskriminacijos, gina nuo skurdo, o kartu ir saugo teisę į visišką, inkliuzyvinį, dalyvavimą, prieinamą aplinką, platų pasirinkimą ir socialinio draudimo išmokų paskirstymą savarankiškame gyvenime su vienodomis galimybėmis visuomenėje.

Veikime dabar. Sustabdykime nelygybę. Sustabdykime atskirtį

Johan Ten Geuzendam:

Daugybėje ES šalių institucinė priežiūra vis dar sudaro daugiau nei pusę visų viešosios priežiūros išlaidų.

Visoje Europoje institucijose gyvena 2 milijonai žmonių.

Johan Ten Geuzendam:

Vienuolika iš 27 šalių narių užbaigė ratifikacijos procesą, bet aš užtikrinu, kad jos visos pasirašė Konvenciją. Mes tikimės, kad jos ją ir ratifikuos.

Adolf Ratzka:

Taigi, mums reikia teisės aktų, kurie, neatsižvelgdami į finansavimo įstaigų biudžetą sakytu, kad jūs turite teisę į tą sumą, būtina jūsų reikmėms tenkinti, nepaisant biudžeto padėties.

Johan Ten Geuzendam:

Neužtenka vien tik ateiti čia ir kartoti tą pačią dainą vėl ir vėl: kaip svarbu, kad būtų įgyvendinta JT Konvencija (ir t.t.). Jūs turite rasti būdų kaip tai padaryti praktikoje.

Rachela Sindicic

Nieko apie mus – be mūsų!

Žmonių teisės visiems.

Tabitha Collingbourne

Teisė į visišką ir efektyvų dalyvavimą bei įtraukimą į visuomenę; pagarba žmonių su negalia įvairovei, taip pat kaip ir jų pripažinimas žmonijos ir žmonijos įvairovės dalimi.

David Walsh:

Nieko apie mus – be mūsų!

Adolf Ratzka:

Neįgalūs žmonės negalėjo sąžiningai dalintis. Jie neturėjo galimybės gyventi kaip bet kuris kitas. Ir, net vykdant geriausių ketinimų politika, realybė yra tokia, kad mes vis dar neturime praktinių priemonių, kurios mums leistų gyventi pilnavertį gyvenimą, nes kiti žmonės sprendžia, kas mums geriausia. Nepriklausomas gyvenimas tai pakeitė; jis suteikė kiekvienam teisę taip jį paskatindamas patį priimti sprendimus susijusius su jų pačių gyvenimu ir kaip jie nori gyventi. Mes esame patys geriausi savo poreikių ekspertai. Todėl mes galime pasakyti politikams: „pasitraukite, leiskite mums patiems vadovauti“. Štai apie ką yra Nepriklausomas gyvenimas.

Nicolo Della-Pupa:

Mes norime prisidėti prie visos Freedom Drive tarybos ir mes norime, kad Rumunija būtų čia, didelėje Europos Neįgaliųjų Judėjimo šeimoje.

Rachela Sindicic

Jūs žinote, kad situacija nėra dėkinga. Bet mes labai stengiamės. Mes turime nepatogumų dėl asmeninių asistentų, nes mes jų paslaugomis galime naudotis tik 20 valandų per savaitę nuo pirmadienio iki penktadienio. Tai sudaro apytiksliai tik 4 valandas per dieną.

Elena Pečarič:

Asmeniniai asistentai suteikia man jėgų, reikalingų kasdieniniame gyvenime. Aš galiu būti nepriklausoma. Aš galiu būti tu, kuo esu. Aš galiu normaliai gyventi.

Asmeniniai asistentai nėra slaugytojai.

Freedom Drivers on March:

Ko mes norime? Asmeninių asistentų!
Ko mes norime? Asmeninių asistentų!
Ko mes norime? Asmeninių asistentų!

Stephanie Steiglechner:

...kovoti už žmonių su negalia teises taip, kad po truputį gyvenimo kokybė taptų normalia visiems Europoje

Robert Droy:

Nepriklausomas gyvenimas yra pagrįsta esminė žmogaus teisė. Neįgalūs žmonės turėtų galėti naudotis pasirinkimo teise ir kontroliuoti visas savo gyvenimo sritis, tuo pačiu ir savo gyvenamąją vietą. Vis dar yra daugybė žmonių, gyvenančių institucijose, kuriose jie neturi tokių teisių, kokios suteikiamos įgaliams žmonėms. Neįgalūs žmonės, turintys savo asmeninius asistentus ir galintys rinktis ir kontroliuoti ką asistentai jiems turi daryti, o ne tai ką jie jiems daro, iš tiesų yra galinga patirtis, kuri leidžia neįgaliam žmogui jaustis taip pat, kaip ir kitiems visuomenės nariams.

Freedom Drivers on March:

19 Straipsnis: ratifikuoti dabar!
19 Straipsnis: ratifikuoti dabar!
Bulgarija?
Taip!

Lyudmila Borisova:

Nepriklausomo gyvenimo politika gali padėti iš tiesų pakeisti visuomenę ir padaryti ją geresne vieta kiekvienam.

Panagiototis Tsinganos:

Laisvė ne pasirinkimas: tai mano būtinybė. Aš gyvenu savarankiškai. Aš gyvenu nepriklausomai. Bet kaip sunku mokėti už tai. Aš dirbu vien tik tam, kad galėčiau sumokėti savo asmeniniam asisetui. Gėda dėl to.

Freedom Drivers on March:

Ko mes norime?

Žmogaus teisių!

Kada mes jų norime?

Dabar!

Vokietija

Bulgarija

Anglija

Norvegija

Airija

Italija

Ispanija

Portugalija

Graikija...

Freedom Drivers on March:

Slovėnija

Latvija

Gordana Rakjov:

Aš esu iš Belgrado, iš Serbijos. Mes kovojame už asmeninio asistento paslaugas ir lygybę: už bandymą gyventi normalų gyvenimą, turėti darbą, gauti išsilavinimą, tiesiog turėti savo šeimas.

Lyudmila Borisova:

Tai buvo sunku. Tai buvo labai sunku. Mes susidūrėme su daugybe iššūkių, bet tai ką aš matau yra iš tiesų kelias į laisvę kartu su Freedom Drive. Šiame kelyje į laisvę daugybė iššūkių, bet mes juos turime įveikti.

Hubert Bernard:

(Vokiškai) Dalyviai iš Vokietijos. Mes turime sudėti savo užrašus ir plakatus. Jūs galite juos sudėti čia, prie šios sienos. Tada mus įleis vidun. Ačiū.

(Angliškai) Visiems kitiems: sudėkite savo plakatus palei šią sieną. Tai yra sąlyga, kad mus įleistų. Aš manau, kad mes visi norime įeiti.

Elena Pečarič:

Man labiau patiktų pereiti kaip barikadą, o ne laukti, kol jie atvers vartus ir įleis mus be mūsų pranešimų ant nugarų, kuriuos mums reikėjo nusiimti. Gaila, tai buvo labai svarbūs pranešimai.

Martin Naughton:

Mes privalome. Visiškai normalu, kad mes turime baigti protestuoti čia, prie vartų. Visos grupės taip daro. Ne tik mes!

Paul Darke (off-screen):

Ar manote, jog iš tiesų yra normalu mūsų plakatus palikti čia, kad galėtume įeiti?

Gordana Rakjov:

Aš taip negalvoju. Tai iš tiesų keista, nes juk visi mūsų reikalavimai ir filosofija surašyta juose.

Adolf Ratzka:

Visi Europos Sąjungos piliečiai, nesvarbu iš kur jie kilę, Graikijos, Vokietijos, Švedijos ar Italijos, mus visus gina tos pačios žmogaus teisės vien tik todėl, kad mes piliečiai. Tuo pačiu, mus gina žmonių teisės, nesvarbu kaip mes atrodome, kaip judame, vaikštome šlubuodami ar naudojamės vežimėliais, ar turime sunkumų su klausa, ar negalime matyti. Tai nesvarbu. Mes turime galimybę būti ginami tų pačių žmogaus teisių, nes mes esame tokie patys paprasti piliečiai su tais pačiais troškimais ir poreikiais kaip ir visi kiti. Mes norime būti gerbiami, pripažįstami ir mylimi. Mes esame visiškai eiliniai žmonės. Ačiū.

John Evans:

Aš manau, kad tai didi diena mums visiems. Mes atvykome iš visos Europos. Čia mes švenčiame ENIL – Europos nepriklausomo gyvenimo tinklo - 20-metį. Mes žinome, kas yra teisinga. Mes žinome, kad asmeniniai asistentai yra mūsų teisė. Mes nesiruošiamo leisti, kad mums nurodinėtų, kuria kryptimi reikia eiti. Mes į Europos Parlamentą atvykome kovoti už savo teisę. Tegul ES parlamentarai žino, kad mes kovojame čia už savo teisę ir mes nesiruošiamo nusileisti. Nuostabu, kad šiandien čia susirinko tiek daug žmonių. Prieš 8 metus mūsų čia buvo 100 žmonių. Šiandien beveik 400. Tai progresas. Aš jums visiems linkiu sėkmės ir nepamirškite švęsti visą šią dieną; tai jums puiki proga švęsti.

Gordana Rakjov:

Nieko apie mus – be mūsų!

Kapka Panayotova:

Noriu pasakyti, kad šįkart pas mus didelis mišinys to, ką jie vadina naujosios ir senosios šalys narės. Aš nesutikčiau būti kažko dalimi, kas nesudaro visumos. Todėl būkime kartu, senosios ir naujosios šalys narės ir parodykime, kad asmeninių asistentų paslauga būtina kiekvienam Europoje. Nepriklausomą gyvenimą visiems? Ar tai visiems?

Freedom Drivers (*off-screen*):

TAIP!

Kapka Panayotova:

Tai yra, dėl ko mes čia esame.

Peter Kichashki:

Nieko apie mus – be mūsų

Aage Gjesdal:

Mano vardas yra Aage. Aš iš Norvegijos. Mes čia tam, kad mus pamatytų ir išgirstų, kad mes parodytume, kuo mes didžiuojamės. Mes sudarome 10% Europos populiacijos ir mes reikalaujame savo teisių. Mes reikalaujame, kad būtume traktuojami lygiai taip pat, kaip ir šalių iš kurių mes atvykę, kiti piliečiai. Mes norime vienodų teisių ir galimybių kiekvienam. Ačiū.

Bente Skansgård:

Tokia yra realybė: žmonės priversti kovoti, kad būtų išleisti ar neapgyvendinti institucijose.

Gisele Caumont (*vertimas iš prancūzų į anglų kalbą kalbant. Verčia Jean Pierre Ringler*) :

Mano vardas Gisele. Aš prancūzė, bet jau 3 metus gyvenu Švedijoje. Norėčiau trumpai pakalbėti apie situaciją Prancūzijoje. Prancūzijoje mes turime labai daug institucijų. Prancūzijos vyriausybė ateinančiais metais planuoja sukurti 50 000 naujų vietų institucijose (auditorijos pasipiktinimas). Tai reiškia organizuotą atskirtį visoje Prancūzijoje. Asmeninio asistento paslaugą galima gauti tik kelioms valandoms ir tai praktiškai gali gauti tik intelektualinis elitas. Prancūzijoje nepakanka institucijų visiems vaikams, paaugliams ar suaugusiems. Daug žmonių vyksta į Belgiją, kur yra, matyt, pakankamai juos priimančių institucijų. Tai ne ta Europa, kurios mes norime: mes nenorime tokios Europos. Prancūzijoje į neįgalius žmones žiūrima iš medicinos pusės kaip į nesveikus: mes visi esame pacientai. Vien todėl, jog mums reikia pagalbos nusiprausti ar nueiti į tualetą, mes esame ligoniai ar pacientai. Bet mes galvojame, kad Prancūzijoje galėtume išeiti iš šios padėties, mes turime dirbti kartu, Europos lygiu. Mes norime patys kontroliuoti savo gyvenimus, gyventi tokį gyvenimą, kokį mes patys pasirenkame. Bet Prancūzijoje, aš kartoju, atskirtis vis dar oficialiai organizuojama. Ačiū.

Richard Howitt:

Mes ir toliau turime uždavinėti klausimus ir kelti sąmoningumą deinstitutionalizacijos klausimu. Bet to nepakanka. Iš kito taško žiūrint, mes

pasiekėme nemažų laimėjimų, kad nė vienas euras, jokie pinigai iš Europos fondų nebuvo išleisti institucionalizacijos paramai.

Pradėkime konsultacijas su neįgaliųjų organizacijomis, veikiančiomis Nepriklausomo gyvenimo srityje.

Peter Kichashki:

Mano nuomone, ši patirtis yra tokia stulbinanti ir didi, kad man trūksta žodžių ją išreikšti. Tai taip uždega ir energizuoja. Aš galvoju, kad baterijos yra įtaisytos ne tik mano vežimėlyje, bet ir manyje. Mano baterijos bus pilnai pakrautos ištisis 2 metus iki sekančio Freedom Drive. Iš tų visų žmonių, trokštančių permainų aš pasikroviau tiek daug teigiamos energijos. Aš matau daugybę žmonių, darančių tą patį, ką ir aš. Tai taip įdomu ir žavinga, kad net negaliu išreikšti.

Bente Skansgård:

Nieko apie mus – be mūsų!

Martin Naughton:

Aš pradėsiu taupyti 2011-iesiems: aš jau tai darau. Tai taip linksma ir labai, labai galinga.

Adolf Ratzka:

Čia labai malonu! Aš... jūs jaučiate, kad tai ką mes darome yra prasminga.

Freedom Drivers (dainuoja fone):

Mes einame ranka rankon...

Mairead McGuinness:

Todėl aš skatinu jus naudotis savo piliečių teisėmis rašyti el. laiškus, rašyti, užsiimti lobizmu, skambinti telefonu, kad jie išgirstų ką jūs norite pasakyti, jei jie čia ir fizikai nedalyvauja. Aš tikrai skleisiu žinią. Ačiū.

Nepriklausomo gyvenimo Europos tinklas www.enil.eu

Jerzy Buzek:

Aš atviras viskam, dėl ko jūs norite kreiptis. Mes tai galime daryti, bet kokia jums patogia forma: per mano kolegas, esančius čia, kitus kolegas. Kiekvienas Europarlamentaras kiekvieną savaitgalį grįžta į savo regioną, todėl jie yra arti jūsų, nes mus išrinko visi Europos regionai nuo Suomijos iki Portugalijos, nuo Airijos iki Maltos. Kiekvienas regionas Europos parlamente turi savo atstovus, kurie į savo regionus grįžta kiekvieną savaitgalį. Kiekvieno pirmadienio rytą mes susitinkame Europos Parlamente Briuselyje ar Strasbūre. Prašau susisiekti su savo atstovais ar tiesiogiai su Europos

Parlamentu, nes mes laukiame jūsų siūlymų. Mes jaučiame solidarumą, jūs su mumis, mes su jumis. Mes esame visiškai vienodi: Europos Sąjungos Piliečiai.

Marion Stangl:

(Vokiškai) Nieko apie mus – be mūsų!

Iki susitikimo 2011 Freedom Drive.